

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 676/2017-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Júliou Vestenickou, advokátska kancelária, Ševčenkova 5, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 To 94/2015 z 13. januára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. marca 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 94/2015 z 13. januára 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 T 103/2012 z 28. marca 2014 uznaný vinným zo spáchania zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 a 3 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol na verejnom zasadnutí uznesením sp. zn. 2 To 94/2015 z 13. januára 2016 tak, že podľa § 316 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odvolanie zamietol ako podané oneskorene. Zároveň vo výroku I napadnutého uznesenia krajský súd nepovolil navrátenie lehoty na podanie odvolania a výrokom III zamietol tiež odvolanie poškodeného podľa § 319 Trestného poriadku.

4. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že krajský súd pochybil, pokiaľ jeho odvolanie zamietol ako podané oneskorene, ako aj pri nepovolení navrátenia lehoty na podanie odvolania proti prvostupňovému rozsudku. Prvostupňový rozsudok bol vyhlásený v prítomnosti sťažovateľa a jeho obhajkyne 2. septembra 2015, avšak sťažovateľ, ako aj jeho obhajkyňa sa k podaniu odvolania po vyhlásení rozsudku nevyjadrili. Lehota na podanie odvolania im preto končila 17. septembra 2015. Sťažovateľ uvádza, že po dohode mala odvolanie podať jeho obhajkyňa, ktorá však musela 16. septembra 2015 *„z nečakaných pracovných dôvodov“* odcestovať do Nemecka, pričom sa mala *„nemene vrátiť dňa 17. 9. 2015 na územie Slovenskej republiky. Vzhľadom k tomu, že v danom čase pretrvávali verejne a mediálne známe problémy s presunmi imigrantov, čo je všeobecne známym problémom, na viacerých častiach územia Nemecka došlo k skolabovaniu dopravy ako aj uzatvoreniu viacerých ciest a úsekov, čo vytvorilo nemalé prekážky v presunoch cez krajinu. Táto situácia zasiahla aj obhajkyňu sťažovateľa, čo následne spôsobilo fakt, že táto sa na územie Slovenskej republiky v dôsledku vyššie uvedených skutočností vrátila v čase približne okolo 04.45-5.00 dňa 18. septembra 2015.“*

Sťažovateľ uvádza, že išlo o objektívne skutočnosti, ktoré však jeho obhajkyňa nemala reálnu možnosť ovplyvniť, pričom uvedené ihneď 18. septembra 2015 oznámila okresnému súdu a prostredníctvom mailovej korešpondencie mu zaslala odvolanie proti rozsudku z 2. septembra 2015, ako aj žiadosť o navrátenie lehoty.

5. Sťažovateľ považuje za najpodstatnejšiu skutočnosť, že aj sám „*podal odvolanie voči rozsudku prvostupňového súdu zo dňa 2. septembra 2015, pričom toto zaslal prostredníctvom mailovej korešpondencie Okresnému súdu Ružomberok v čase o 22:43:42, teda pred samotným uplynutím zákonnej lehoty na podanie odvolania*“. Lehota na podanie odvolania preto bola podľa jeho názoru zachovaná a postup krajského súdu „*je absolútne neakceptovateľný*“. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal aj na skutočnosť, že „*podanie mailovou korešpondenciou bolo následne doplnené písomným podaním adresovaným na Okresný súd Ružomberok, pričom 3.deň, ktorým bol v danom prípade 20. september 2015 bol deň pracovného pokoja, čo v praxi znamená povinnosť sťažovateľa mailové podanie doplniť písomnou formou najbližší pracovný deň. Uvedenú povinnosť si sťažovateľ splnil, nakoľko následne odvolanie bolo jeho obhajkyňou zaslané Okresnému súdu Ružomberok poštou dňa 21. septembra 2015...*“. O podaní odvolania priamo sťažovateľom jeho obhajkyňa „*v danom čase nemala vedomosť*“ a ak by bola v danom čase „*disponovala vedomosťou o podaní odvolania aj sťažovateľom, nebola by logicky žiadala o odpustenie zmeškanej lehoty, nakoľko k zmeškaniu lehoty reálne ani nedošlo*“.

6. K rozhodnutiu krajského súdu o žiadosti obhajkyne o navrátenie lehoty sťažovateľ uviedol, že dôvody uvádzané v žiadosti „*sú rozhodne dôležité a čo je najpodstatnejšie, udiali sa bez možnosti ich predvídania, ako aj akéhokoľvek ovplyvnenia zo strany ľudského faktoru. V spojitosti s ich okamžitým oznámením Okresnému súdu Ružomberok, ako aj následnému zaslaniu odvolania mailovou korešpondenciou, došlo zo strany obhajkyne k naplneniu zákonných podmienok vyžadovaných v ustanovení § 64 Trestného poriadku o navrátení lehoty, čo podľa názoru sťažovateľa Krajský súd Žilina v danom smere účelne obišiel, dokonca priamo odignoroval... V tejto časti sa Krajský súd Žilina snažil podporiť svoje zamietavé stanovisko argumentáciou smerujúcou poukázať na dĺžku*

zákonnej lehoty v rozmedzí 15 dní, čo podľa názoru súdu mal sťažovateľ a obhajkyňa využiť na podanie opravného prostriedku skôr ako pripadol posledný deň lehoty.“.

7. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd „*podania zaslané prostredníctvom mailovej korešpondencie nevzal nielen do úvahy, neakceptoval ich samotnú existenciu avšak ich aj zámerne odignoroval. Uvedené by mohlo byť akceptovateľné za predpokladu, kedy by takéto podanie nebolo zo strany sťažovateľa následne v lehote 3 dni doplnené písomným podaním zaslaným poštou, k čomu ale následne došlo a to v každom jednom prípade podania zaslaného mailovou korešpondenciou.“.*

8. Sťažovateľ uzatvára, že pokiaľ by aj „*odvolanie zaslané mailom Okresnému súdu Ružomberok sťažovateľom dňa 17. 9. 2015, čo sťažovateľ deklaruje prílohou kópie tohto mailu nebolo založené v spisovom materiáli, čo je možné v teoretickej rovine pripustiť, je potrebné potom konštatovať, že svoju povinnosť si nesplnil Okresný súd Ružomberok, ktorému bolo toto odvolanie zaslané, za čo však sťažovateľ nemôže byť postihnutý účinkami vydaného vadného a nezákonného Uznesenia Krajským súdom Žilina, k čomu nepochybne došlo rovnako“.*

9. S ohľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie ním označených základných práv a práv napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu. Zároveň navrhol zrušiť napadnuté rozhodnutie a priznať mu náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti

o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

13. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08,

IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

14. Ústavný súd v prvom rade vychádzajúc z petitu sťažnosti ustálil, že sťažovateľ svoje námietky smeruje proti postupu a uzneseniu krajského súdu. Sťažovateľ v záhlaví svojej sťažnosti označil ako „*porušovateľa v 2. rade*“ aj okresný súd, avšak v petite sťažnosti namietaný postup okresného súdu nekonkretizoval, preto ústavný súd, súc viazaný petitom sťažnosti (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011) rozsah sťažnostných námietok ustálil tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

15. Krajský súd podľa názoru sťažovateľa napadnutým uznesením porušil jeho základné práva zaručené čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) dohovoru.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má právo mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má právo obhajovať sa osobne alebo prostredníctvom obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá dostatok prostriedkov na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú.

17. Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou poznamenáva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistujú zásadnejšie odlišnosti (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

18. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4

ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie zákonných ustanovení príslušných procesných predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri napr. II. ÚS 63/06).

19. Námietky sťažovateľa týkajúce sa rozhodnutia krajského súdu je možné vnímať v dvoch rovinách. V prvom rade sťažovateľ namieta, že krajský súd sa ústavne súladným spôsobom nevysporiadal so žiadosťou jeho obhajkyne o navrátenie lehoty podľa § 64 ods. 1 Trestného poriadku. Druhou zásadnou námietkou je tvrdenie, podľa ktorého sa krajský súd nevysporiadal so skutočnosťou, že sťažovateľ včas, teda 17. septembra 2015 podal proti prvostupňovému rozsudku odvolanie prostredníctvom elektronickej pošty. Toto jeho podanie bolo doplnené riadnym písomným podaním jeho obhajkyne v zákonom stanovenej trojdňovej lehote (elektronicky 18. septembra 2015 a následne poštou 21. septembra 2015).

20. Podľa § 64 ods. 1 Trestného poriadku ak obvinený, jeho obhajca, poškodený alebo zúčastnená osoba zmešká z dôležitých dôvodov lehotu na podanie opravného prostriedku, povolí jej orgán, ktorému patrí rozhodovať o opravnom prostriedku, navrátenie lehoty. O navrátenie lehoty môže oprávnená osoba požiadať do troch dní od odpadnutia prekážky. Ak nebol opravný prostriedok ešte podaný, je potrebné ho so žiadosťou spojiť. Ak ide o odvolanie proti rozsudku, možno odvolanie odôvodniť ešte v lehote ôsmich dní od doručenia uznesenia o povolení navrátenia lehoty.

21. V relevantnej časti odôvodnenia svojho uznesenia v súvislosti s námietskami sťažovateľa krajský súd uviedol:

„Odvolací súd zo spisu jednoznačne zistil, že obžalovaný podal odvolanie oneskorene (v jeho mene obhajkyňa) a nie sú pritom splnené ani podmienky na navrátenie lehoty, teda postup podľa § 64 ods. 1 Tr. por. Z ustanovenia § 309 ods. 1 Tr. por. vyplýva, že odvolanie sa podáva na súde, proti ktorého rozsudku smeruje, a to do 15 dní od oznámenia rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu

treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takej osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

Obžalovanému bol rozsudok oznámený vyhlásením na hlavnom pojednávaní dňa 2. 9. 2015, na ktorom bol nielen prítomný, ale aj zákonným spôsobom poučený o práve podať proti nemu opravný prostriedok vrátane lehoty, počas ktorej tak môže urobiť, preto 15-dňová lehota na podanie odvolania začala obžalovanému (a tiež obhajkyňi) plynúť dňom 3. 9. 2015 a s prihliadnutím na § 63 ods. 5 Tr. por. uplynula dňom 17. 9. 2015. Obžalovaný však podal odvolanie na pošte až dňa 21. 9. 2015, teda oneskorene, po uplynutí zákonnej lehoty. Zákonom stanovenú 15-dňovú-lehotu na podanie odvolania zmeškali - či už obžalovaný, ako aj obhajkyňa - bez toho aby mali na to dôležité dôvody. Tieto dôležité dôvody nevyplývajú ani zo žiadosti obhajkyne o odpustenie lehoty omeškania v rozsahu pár hodín.

Krajský súd pripomína, že lehota na podanie odvolania je lehota 15-dňová, a teda odvolateľ môže odvolanie podať v ktorýkoľvek deň plynutia tejto lehoty. Obhajkyňa sa bez dôležitých dôvodov spoľahla na posledný deň podania odvolania, avšak podľa jej vyjadrenia táto skutočnosť jej bola zmarená z dôvodov ňou uvádzaných. Tieto dôvody však nie sú také dôležité, aby či už obžalovanému alebo obhajkyňi bránili podať odvolanie včas. Je zrejmé aj z podaného odvolania, že toto bolo len stručne podané a odôvodňované až následne. Krajský súd nezistil dôvody, ktoré by v priebehu celých 15 dní lehoty, ktorá plynula na podanie odvolania, bránili či už obžalovanému alebo obhajkyňi toto stručné odvolanie podať skôr, nespoliehajúc sa na posledný deň lehoty na podanie odvolania. Odvolací súd s poukazom na uvedené nezistil dôležité dôvody v zmysle ustanovenia § 64 ods. 1 Tr. por. na navrátenia lehoty obžalovanému na podanie odvolania, a preto žiadosť o navrátenie lehoty v tomto smere zamietol a podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolanie obžalovaného ako podané oneskorene rovnako zamietol. Na základe odvolania obžalovaného rozsudok ani meritórne nepreskúmal.“

22. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že niektoré závery krajského súdu prezentované vo vzťahu k žiadosti obhajkyne o navrátenie lehoty môžu vyznieť do istej miery polemicky, pričom sťažovateľovi je možné prisvedčiť v tom, že je naozaj právom obvineného využiť pre uplatnenie jeho práva na opravný prostriedok celú lehotu, ktorú mu

dáva zákon k dispozícii. Je preto v zásade iba otázkou organizačnou, resp. taktickou, či svoje právo uplatní až v závere posledného dňa lehoty alebo hneď v jej začiatku. Dôležitý dôvod zmeškania lehoty na podanie opravného prostriedku preto podľa názoru ústavného súdu nemusí pokrývať celú dĺžku zákonnej lehoty a môže sa týkať iba tej časti lehoty, v rámci ktorej mala oprávnená osoba podanie opravného prostriedku naplánované.

23. Ústavný súd však v tejto súvislosti zároveň pripomína, že podľa § 44 ods. 1 Trestného poriadku je obhajca povinný poskytovať obvinenému potrebnú právnu pomoc, na obhajovanie jeho záujmov účelne využívať prostriedky a spôsoby obhajoby uvedené v zákone, najmä starať sa o to, aby boli v konaní náležité a včas objasnené skutočnosti, ktoré obvineného zbavujú viny alebo jeho vinu zmierňujú. Je teda nepochybne povinnosťou obhajcu mať na zreteli aj zákonom stanovené lehoty pre uplatnenie prostriedkov obhajoby a pristupovať k ich využívaniu spôsobom eliminujúcim v čo najväčšej miere riziko zmeškania (napr. III. ÚS 391/2011).

24. V prejednávanej veci však ťažiskovým argumentom pre rozhodnutie krajského súdu o nepovolení navrátenia lehoty nebolo tvrdenie o tom, že sa obhajkyňa sťažovateľa nemala spoľahnúť na posledný deň lehoty, ale záver krajského súdu o tom, že zo žiadosti obhajkyne nevyplývajú také dôvody zmeškania lehoty na podanie opravného prostriedku, ktoré je možné označiť za dôležité. Rovnako takéto dôvody neboli zistené vo vzťahu k osobe sťažovateľa. V tomto smere je možné záverom krajského súdu prisvedčiť, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že z obsahu žiadosti obhajkyne sťažovateľa „o odpustenie lehoty omeškania v rozpätí pár hodín“ nevyplýva, že by svoje tvrdenia o dôvodoch zmeškania lehoty na podanie opravného prostriedku akýmkoľvek spôsobom verifikovala. Rovnako toto nevyplýva ani z obsahu zápisnice o verejnom zasadnutí krajského súdu z 13. januára 2016, ani z obsahu sťažnosti podanej ústavnému súdu. Pochybnosť o danosti dôvodov zmeškania tvrdených obhajkyňou sťažovateľa navyše vyplýva aj z obsahu odvolania zaslaného obhajkyňou okresnému súdu 18. septembra 2015 elektronicky a následne 21. septembra 2015 poštou, keďže priamo v tomto odvolaní je uvedené, že toto bolo obhajkyňou sťažovateľa vyhotovené „V Bratislave, dňa 17. 9. 2015“, a teda v čase, kedy sa obhajkyňa podľa vlastných tvrdení mala nachádzať

v Nemecku. Za daných okolností preto záver krajského súdu o tom, že nezistil okolnosti svedčiace o dôležitých dôvodoch zmeškania lehoty na podanie opravného prostriedku, možno považovať z ústavného hľadiska za akceptovateľný, nejaviaci známky arbitrárnosti či svojvôle. Vo vzťahu k tejto námietke preto ústavný súd sťažnosť považoval za zjavne neopodstatnenú.

25. Pokiaľ ide o druhú zásadnú námietku spočívajúcu v tvrdení o nevysporiadaní sa krajského súdu so skutočnosťou, že sťažovateľ podal odvolanie proti prvostupňovému rozsudku aj sám, a to elektronickou poštou 17. septembra 2015, a teda ešte v rámci lehoty na odvolanie, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sa aj v tomto prípade javí ako zjavne neopodstatnená. Z obsahu listín predložených sťažovateľom, ani z obsahu zápisnice o verejnom zasadnutí krajského súdu z 13. januára 2016 nevyplýva, že by kedykoľvek v rámci odvolacieho konania bola takáto námietka vznesená, či už sťažovateľom, alebo jeho obhajkyňou. Sťažovateľ bol napokon osobne prítomný na verejnom zasadnutí krajského súdu o odvolaní, pričom v reakcii na oboznámenie o podanej žiadosti obhajkyne o navrátenie lehoty nepochybne mohol upriamiť pozornosť krajského súdu na skutočnosť, že odvolanie bolo podané včas, a teda že je táto žiadosť v zásade bezpredmetná. Z obsahu sťažnosti doručenej ústavnému súdu navyše vyplýva, že v čase rozhodovania krajského súdu (takmer 4 mesiace po podaní odvolania) už aj obhajkyňa sťažovateľa mala mať vedomosť o takto podanom odvolaní sťažovateľa. To vyplýva najmä z tvrdenia sťažovateľa, podľa ktorého *„ku dňu vydania Uznesenia Krajským súdom Žilina, t. j. ku dňu 13. januára 2016 spolu s obhajkyňou si nevedel logicky vysvetliť postup Krajského súdu Žilina, nakoľko si bol vedomý dodržaním zákonnej lehoty na podanie odvolania zo svojej strany“*. Za daných okolností nič nebránilo sťažovateľovi alebo jeho obhajkyňi vziať späť žiadosť o navrátenie lehoty a upriamiť tak pozornosť krajského súdu na včas podané odvolanie. Keďže k takémuto úkonu nedošlo a rovnako tak sa v rámci argumentácie sťažovateľa ani jeho obhajkyne v konaní pred krajským súdom takáto námietka neobjavila, krajský súd sa touto skutočnosťou nemal dôvod osobitne zaoberať vo svojom rozhodnutí, čo v zásade konštatuje aj samotný sťažovateľ.

26. Nad rámec uvedeného ústavný súd podotýka, že sťažovateľ prílohou k sťažnosti doručil ústavnému súdu kópiu mailu, ktorý mal zaslať okresnému súdu 17. septembra 2015. Nejde však o výpis priamej komunikácie medzi sťažovateľom a okresným súdom, ale o mail preposlaný sťažovateľom jeho obhajkyni, teda o dokument vo vzťahu ku ktorému absentuje požadovaná miera autenticity. Ústavný súd uvedené konštatuje aj s prihliadnutím na skutočnosť, že okresný súd na výzvu ústavného súdu existenciu predmetnej elektronickej komunikácie so sťažovateľom nepotvrdil. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu sa preto ani v časti, ktorou tento zamietol odvolanie sťažovateľa podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku ako podané oneskorene, nejaví ako arbitrárne či svojvoľné, porušujúce namietané označené práva sťažovateľa.

27. Pokiaľ ide o námietku porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť doručená ústavnému súdu neobsahuje v tomto smere žiadnu argumentáciu odôvodňujúcu názor sťažovateľa o porušení jeho základných práv, preto ju aj v tejto časti posúdil ako zjavne neopodstatnenú.

28. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté rozhodnutie krajského súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým stavom a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

29. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za arbitrárne či zjavne neodôvodnené tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti

(IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa závery napadnutého rozhodnutia spochybňovali. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2017